

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.049 van 29 april 2015
in de zaak A. 203.978/XIV-35.740**

In zake : Martin VANDERSYPPE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat André Deruyver
 kantoor houdend te 9600 Ronse
 Oude Vesten 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Landsverdediging, thans de minister van Defensie

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Landsverdediging van 2 december 2011 waarbij verzoeker van ambtswege wordt ontslagen en met definitief verlof wordt geplaatst.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 januari 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat André Deruyver, die verschijnt voor verzoeker, en kapitein-commandant van het Vliegwezen Maarten Kerckhofs, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker was beroepsonderofficier bij de landmacht, in de graad van adjudant.

3.2. Op 2 december 2011 beslist de minister van Landsverdediging tot het ambtshalve ontslag van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die steunt op de volgende overwegingen:

“[...]

Overwegende dat Adjudant Martin Vandersyppe veroordeeld werd door het hof van beroep te Gent op 28 januari 2010 bij eenvoudige schuldverklaring uit hoofde van valsheid in geschrifte en gebruik ervan en inbreuken op de tewerkstelling van vreemdelingen in België en op 14 juni 2010 tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel voor 3 jaar uit hoofde van valsheid in geschrifte (valselijk plaatsen van een handtekening), gebruik van een vals stuk en misbruik van vertrouwen;

Overwegende het voorstel van de korpscommandant om Adjudant Martin Vandersyppe te laten verschijnen voor een onderzoeksraad met het oog op een ontslag van ambtswege;

Overwegende dat Adjudant Martin Vandersyppe geen verweer liet gelden tegen dit voorstel;

Overwegende de ministeriële beslissing om Adjudant Martin Vandersyppe te laten verschijnen voor een onderzoeksraad met het oog op een ontslag van ambtswege;

Overwegende dat betrokkene tijdens de zitting van de onderzoeksraad de feiten betwist en stelt dat er twee verzoekschriften ingediend werden bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (Frankrijk);

Overwegende dat een procedure te Straatsburg (Frankrijk) echter niet opschortend werkt;

Overwegende dat men met betrekking tot de veroordelingen door het hof van beroep te Gent van 28 januari 2010 en 14 juni 2010 kan spreken van juridische waarheden;

Overwegende dat de onderzoeksraad in haar adviezen met unanimiteit stelt dat de feiten (veroordelingen door het Hof van Beroep te Gent op 28 januari 2010 en 14 juni 2010) bewezen, ernstig en onverenigbaar zijn met de staat van onderofficier;

Overwegende dat betrokkene een verweerschrift heeft ingediend na de bekendmaking van de adviezen van de onderzoeksraad;

Overwegende dat dit verweerschrift geen nieuwe elementen aan het licht brengt;

Overwegende dat de goede evaluatienota's van betrokkene werden opgesteld voordat Defensie kennis had van de feiten waarvoor betrokkene veroordeeld werd en dat de goede wijze van dienen die betrokkene tot dan had getoond niet opweegt tegen de ernst van de feiten die gepleegd werden, waardoor het gepast is een statutaire maatregel op te leggen;

Overwegende dat een gerechtelijke beslissing het nemen van statutaire maatregelen niet uitsluit;

Overwegende dat de feiten afbreuk doen aan de eer en de waardigheid van de staat en het ambt van onderofficier;

Overwegende dat de gepleegde feiten niet overeenstemmen met de voorbeeldfunctie die een onderofficier bekleedt en dat ze zijn autoriteit als onderofficier aantasten naar zijn ondergeschikten toe;

Overwegende dat deze feiten niet kunnen of mogen getolereerd worden uit hoofde van eender welke militair, die een voorbeeldfunctie heeft en gehoorzaamheid gezworen heeft aan de wetten van het Belgische volk en dat ze bovendien de militaire tucht in het gedrang brengen;

Overwegende dat we hier kunnen spreken van maatschappelijk laakbare feiten die niet kunnen of mogen getolereerd worden gelet op de door Defensie nagestreefde waarden en normen;

Overwegende dat het vertrouwen in Adjudant Martin Vandersyppe onherstelbaar is geschaad, waardoor de band dient verbroken te worden en dit enkel kan gebeuren door een ontslag van ambtswege;

[...].”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de “motivatieplicht door de onderzoeksraad”. Hij zet uiteen dat er niet werd geantwoord op zijn “besluiten” neergelegd voor de onderzoeksraad, noch op zijn middelen uiteengezet in zijn verweerschrift van 11 oktober 2011. Hij stelt dat de onderzoeksraad, hierin gevolgd door de bestreden beslissing, enkel en alleen een eigen redenering ontwikkelt zonder te antwoorden op zijn middelen. Meer nog, in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat dit verweerschrift geen nieuwe elementen aan het licht brengt. Aldus wordt, in de eerste plaats, tweemaal niet gemotiveerd geantwoord op zijn argumenten, in het bijzonder wat de eenzijdige verbreking door Defensie betreft van zijn dienstbetrekking door het niet-betalen van de wedde. In de tweede plaats wordt geen rekening gehouden met de nieuwe elementen ontwikkeld in het verweerschrift betreffende de verkeersovertredingen waarvoor verzoeker telkens bij verstek werd veroordeeld en welke leidden tot de beoordeling van de onderzoeksraad als zou verzoeker door deze vele overtredingen lak hebben aan de regels die de maatschappij ordenen. De motivatie ter zake van de onderzoeksraad steunt op onterechte grondslagen daar de vele verstekvonnissen geen kracht van gewijsde hebben. Bovendien is volkomen ten onrechte beslist dat het verweerschrift geen nieuwe middelen inroept, vermits het argument van de verstekvonnissen pas voor het eerst in het verweerschrift is geformuleerd. Verzoeker besluit tot de schending van artikel 149 van de Grondwet.

5. Verzoeker wijst er in de “memorie van antwoord” op dat hij in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk de schending van artikel 149 van de Grondwet heeft vermeld en dat de verwerende partij tevens zelf aangeeft dat er sprake is van een schending van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. Verzoeker stelt dat hij geen voldoende

kennis heeft van de reden van zijn veroordeling en dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden omdat niet is geantwoord op zijn verdediging. Volgens verzoeker is dit willekeur, minstens de schijn van willekeur. Voorts wijst hij er op dat het verweerschrift is bedoeld voor de minister die rekening dient te houden met het verweerschrift, minstens er op dient te antwoorden. Dit deed die niet. Voorts stelt hij dat het arrest van 14 juni 2010 van het hof van beroep te Gent weliswaar verwijst naar 22 veroordelingen wegens verkeersinbreuken, maar dat die allen geen kracht van gewijsde hebben en waarbij enkele worden betwist in verzet.

In de laatste memorie benadrukt verzoeker dat er niet wordt geantwoord op het feit dat Defensie zelf de dienstbetrekking eenzijdig heeft verbroken door geen wedde meer uit te betalen. Als de dienst is verbroken, kan men verzoeker niet nog eens ontslaan. Er is dus wel degelijk een nieuw element ingeroepen in zijn verweerschrift voor de minister, zodat in die zin de veroordelingen door het hof van beroep te Gent helemaal niet meer relevant waren. Er was immers reeds een einde gesteld aan de dienstbetrekking door de houding van de verwerende partij, namelijk het niet betalen van de wedde. Op dat moment kon de verwerende partij enkel vaststellen dat de vordering zonder voorwerp was geworden.

Beoordeling

6. Verzoeker voert de schending aan van de “motivatieplicht”. Formeel steunt hij zijn middel daartoe op de schending van artikel 149 van de Grondwet. Aangezien die bepaling enkel van toepassing is op jurisdictionele beslissingen en de bestreden beslissing dit karakter niet heeft, is het middel in die mate niet ontvankelijk.

Uit het middel blijkt evenwel dat verzoeker in wezen doelt op de schending van de formelemotiveringsplicht zoals bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen’. Aangezien de verwerende partij het middel ook in deze zin heeft begrepen, wordt het vanuit deze benadering beoordeeld.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

8. Wat de aangevoerde schending betreft van de formele-motiveringsplicht door de onderzoeksraad.

Het advies van de onderzoeksraad is een louter voorbereidende handeling die niet binnen het toepassingsgebied valt van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen’, los van de vaststelling dat niet kan niet worden ingezien hoe de onderzoeksraad in zijn advies van 15 september 2011 rekening had kunnen houden met de middelen in verzoekers verweerschrift dat dateert van 11 oktober 2011.

9. Wat de aangevoerde schending van de formelemotiveringsplicht van de bestreden beslissing betreft.

De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.2.). Hieruit blijkt op afdoende wijze waarom, naar het oordeel van de verwerende partij, verzoeker ambtshalve moet worden ontslagen. Dit volstaat in het licht van de formelemotiveringsplicht. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

Waar verzoeker ook doet gelden dat op zijn argumenten niet wordt geantwoord, houdt - anders dan verzoeker voorhoudt - de formele motivering niet in dat de verwerende partij ertoe verplicht is uitdrukkelijk te antwoorden op alle in zijn (willig) verweerschrift verwoorde argumenten. Het volstaat dat impliciet of expliciet blijkt dat de argumentatie van verzoeker daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. Te dezen beperkt verzoeker zich wat deze kritiek betreft tot een blote bewering, zonder *in concreto* nader toe te lichten of uit te werken waarom uit de bestreden beslissing niet (minstens impliciet) kan worden afgeleid waarom zijn argumenten in het algemeen niet werden aanvaard, derwijze dat hierdoor de formelemotiveringsplicht zou zijn miskend.

10. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “de rechten van verdediging”. Hij zet in de eerste plaats uiteen dat in het dossier voor de onderzoeksraad blad 2 van de brief van de korpscommandant van Neder-over-Heembeek van 2 juli 2010 ontbrak en dat dit eerst diende te worden aangevuld vooraleer verder onderzoek kon gebeuren.

Vervolgens wijst verzoeker er op dat voor beide strafrechtelijke veroordelingen een procedure werd ingeleid voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarna hij nader ingaat op de strijdigheid volgens hem van die rechterlijke veroordelingen met de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Verzoeker besluit dat hij zich nooit volledig en behoorlijk heeft kunnen verdedigen, noch voor de strafgerechten noch voor de onderzoeksraad die gewoon de rechterlijke beslissingen als dusdanig tot de zijne heeft gemaakt, zonder zelfs een marginale toetsing ervan.

12. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker daar aan toe dat elke eerlijke procesgang vereist dat een dossier volledig is, niet alleen voor de verdediging maar ook voor de beslissende instantie. Op de repliek van de verwerende partij dat kon worden volstaan met een verwijzing naar arresten met kracht van gewijsde, antwoordt verzoeker dat een loutere verwijzing geen motivering is: er moet minstens een verband worden gelegd tussen het arrest en de beslissing van de onderzoeksraad hetgeen een marginale toetsing veronderstelt. Volgens verzoeker wordt er niet geantwoord op de vraag waarom de veroordelingen niet in overeenstemming te brengen zijn met zijn staat, temeer daar zij geen betrekking hebben op zijn militair ambt.

In de laatste memorie reageert verzoeker op de vaststelling in het auditorsverslag dat de brief waarvan een blad ontbreekt niet relevant is voor de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat dit mogelijk is, maar dat dit pas achteraf kan worden uitgemaakt: op het moment dat hij zich diende te verdedigen heeft hij recht op en dient hij te beschikken over het volledige dossier. Zoniet komt volgens verzoeker de rechtszekerheid in het gedrang.

Beoordeling

13. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat zijn recht van verdediging geschonden is doordat in het dossier het tweede blad van de brief van de korpscommandant van 2 juli 2010 ontbrak. Uit de gegevens van de zaak blijkt

dat dit een brief betreft gericht aan verzoekers advocaat en waarin wordt ingegaan op de ongewettigde afwezigheid en desertie van verzoeker. Los van de vaststelling dat de inhoud van deze brief derhalve aan verzoeker dient te zijn gekend, blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen feiten van onwettige afwezigheid en/of desertie in aanmerking werden genomen ter motivering ervan. Hieruit leidt de Raad van State af dat verzoekers belangen niet zijn geschaad door het ontbreken van de bewuste pagina in het dossier dat aan de onderzoeksraad werd voorgelegd.

14. In de mate dat verzoeker in een tweede onderdeel de regelmatigheid bekritiseert van de strafrechtelijke procedures in beide strafzaken, is dit onderdeel niet ontvankelijk aangezien het aan de Raad van State niet toekomt dit te beoordelen. In de mate dat in dit onderdeel tevens wordt aangevoerd dat het recht van verdediging van verzoeker geschonden is doordat de onderzoeksraad deze rechterlijke beslissingen “tot de zijne” heeft gemaakt zonder enige marginale toetsing, moet worden vastgesteld dat de onderzoeksraad het strafrechtelijk gewijsde van beide rechterlijke uitspraken dient te eerbiedigen en aldus gebonden is door de vaststellingen van de strafrechter inzake het bewezen zijn van de feiten en de schuldbekwaamheid van verzoeker. In deze omstandigheden mag er geen sprake zijn van enige - marginale - toetsing door welk orgaan van het actief bestuur ook, zodat “het tot zich nemen” van beide uitspraken waarin de strafrechter de feiten bewezen heeft verklaard, op zich niet het recht van verdediging kan schenden.

15. In zoverre verzoeker in zijn memorie van wederantwoord tot slot aanvoert dat de bestreden beslissing minstens een verband moet leggen naar de betrokkene - omdat er nog militairen zijn die dergelijke veroordelingen opgelopen hebben die niet ontslagen werden - en dat in de bestreden beslissing niet wordt verantwoord waarom de veroordelingen niet verenigbaar zijn met de staat van militair, breidt hij het initieel in het verzoekschrift uiteengezet middel op laattijdige en niet ontvankelijke wijze uit. Het onderdeel is in die mate niet ontvankelijk vermits dit onderdeel reeds in het verzoekschrift had kunnen worden aangebracht.

16. Het tweede middel kan niet tot nietigverklaring leiden.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

17. In een derde middel voert verzoeker de “schijn van partijdigheid” aan en de schending van “algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Hij zet uiteen dat de brief van 21 maart 2011 - waarmee de procedure werd opgestart - ongeldig is omdat niet blijkt van wie die brief uitgaat. De brief is enkel getekend door “Pieter De Crem”, zonder enige vermelding van de hoedanigheid van de ondertekenaar. Indien het de burgemeester is van Aalter, is die niet bevoegd. Verzoeker stelt dat deze hem “zeer goed kent wegens diverse deelnames aan zijn verkiezingscampagnes”. Behalve de laatste, waarop verzoeker zich afvraagt of “de klacht” een soort revanche is van de burgemeester of dat het nog om een andere Pieter De Crem gaat. Verzoeker wijst er ook nog op dat verkeerdelijk 2 april 2010 als begindatum van zijn afwezigheid wordt vermeld terwijl dit 9 april 2010 dient te zijn, hetgeen volgens hem wijst op een enorme lichtzinnigheid en gebrek aan ernst bij het inleiden van dit dossier en op een volstrekte willekeur van de klager die derhalve “een manifeste schijn van partijdigheid” opwekt. Tevens maakt dit een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel, door in persoonlijke naam opdracht te geven tot het inleiden van een tuchtprocedure, terwijl dit enkel in de hoedanigheid van minister kan. De gehele procedure is dan ook nietig, besluit verzoeker.

18. In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat de verwerende partij niet ontkent dat de brief enkel getekend is door Pieter De Crem en dat zij terecht stelt dat het de minister van Landsverdediging en niet Pieter De Crem is die kan ontslaan van ambtswege. Het niet vermelden van de hoedanigheid getuigt volgens verzoeker “van een manifest gebrek aan respect voor

de justitiabele, die maar moet weten wie Pieter De Crem is”. Voor verzoeker is dit een schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. In de procedure werd niet op dit argument geantwoord. Verzoeker merkt ook nog op dat hij niet als deserteur kan worden beschouwd sedert 2 of 9 april 2010 vermits die klacht is geseponeerd door de procureur des Konings.

In de laatste memorie voert verzoeker, in reactie op het auditorsverslag, aan dat het feit dat bijkomende documenten bij de beslissing zijn gevoegd niet wegneemt dat de beslissing zelf genomen is door een particuliere persoon, zonder vermelding van hoedanigheid. Behoudens schending van het gelijkheidsbeginsel, geldt het principe dat eenieder die tekent zonder vermelding van hoedanigheid wordt geacht te tekenen in eigen naam, ook voor ministers.

Beoordeling

De schending van het onpartijdigheidsbeginsel

19. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen.

20. In zoverre in het middel wordt aangevoerd dat getwijfeld kan worden of “de klacht een soort ‘revanche’ [is] van de burgemeester”, gaat het in de eerste plaats om de persoonlijke of subjectieve onpartijdigheid van de minister. Te dezen stelt de Raad van State vast dat verzoeker in dit middel een eventueel persoonlijke subjectieve partijdigheid van de minister uitsluitend aanvoert in de vorm van zijn individuele overtuiging, die hij evenwel niet onderbouwt. Subjectieve partijdigheid wordt evenwel niet vermoed en mag slechts worden

aangenomen indien precieze feiten of concrete aanwijzingen worden bijgebracht die deze partijdigheid aantonen.

Om dezelfde reden toont de enkele vaststelling dat een verkeerde aanvangsdatum van de onwettige afwezigheid en desertie werd vermeld, op zich niet aan dat er sprake is van (subjectieve) partijdigheid in hoofde van de minister.

21. Het middel is in die mate ongegrond.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

22. In de mate dat verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de hoedanigheid van minister van Landsverdediging niet is vermeld op de brief waarmee de verschijning voor een onderzoeksraad met het oog op ontslag van ambtswege werd opgestart - zodat naar verzoeker stelt Pieter De Crem uit persoonlijke naam opdracht heeft gegeven de tuchtprocedure in te leiden - blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de brief in kwestie als bijlage is gevoegd bij een document model B, zijnde een standaarddocument binnen Defensie, dat verzoeker vanuit zijn hoedanigheid van militair genoegzaam moet bekend zijn. De enkele omstandigheid dat de hoedanigheid van “minister van Landsverdediging” niet is vermeld op dit militair document, terwijl niet wordt betwist dat Pieter De Crem op het ogenblik van de adiëring van de onderzoeksraad minister van Landsverdediging was, houdt op zich niet in dat Pieter De Crem “in persoonlijke naam” - en dus niet als minister van Landsverdediging - beslist heeft verzoekers tuchtaangelegenheid aanhangig te maken bij de onderzoeksraad.

Dat tot slot op de voormelde brief melding is gemaakt van een verkeerde datum als aanvangsdatum van verzoekers onwettige afwezigheid, kan verzoekers belangen niet hebben geschaad nu blijkt dat de feiten van desertie niet in aanmerking werden genomen in de bestreden beslissing.

23. Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

24. In een vierde middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing “zonder voorwerp” is. Hij zet uiteen dat hij sedert april 2009 niet meer wordt betaald door Defensie en dat dit betekent dat de FOD Defensie zijn dienstbetrekking eenzijdig heeft verbroken door het niet nakomen van haar betaalverplichting. De FOD Defensie heeft zich volgens verzoeker schuldig gemaakt aan de overtreding van de artikelen 3 t.e.m. 5 en 9 e.v. van de wet van 12 april 1965 ‘betreffende de bescherming van het loon der werknemers’ (hierna: de wet van 12 april 1965). De volgehouden en opeenvolgende niet-betaling van wedde houdt een ernstige schending in van de verplichtingen van de werkgever en leidt volgens verzoeker tot het beëindigen van zijn dienstbetrekking. Het niet-betalen van loon is een tekortkoming die iedere verdere professionele samenwerking tussen partijen onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt en het ontvangen van wedde is een essentieel onderdeel van verzoekers militair statuut. Verzoeker meent dat Defensie hierdoor uitdrukkelijk, weze het stilzwijgend, zijn statuut heeft verbroken en dat geacht moet worden dat het hem heeft ontslaan ruim vóór de datum waarop de bestreden beslissing is genomen.

25. In de memorie van wederantwoord wijst verzoeker er op dat het recht op arbeid een grondwettelijk gewaarborgd recht is en dat het recht op loon beschermd is door de wet van 12 april 1965 welke evenzeer van toepassing is op statutaire ambtenaren zoals hijzelf. Verzoeker herhaalt dat het niet betalen van loon, omdat de verwerende partij hem tot tweemaal toe ten onrechte als deserteur heeft beschouwd, enkel en alleen kan betekenen dat de verwerende partij de statutaire band met verzoeker eenzijdig heeft verbroken, minstens duidelijk te kennen heeft gegeven deze te willen verbreken. De stelling van de verwerende partij dat het niet betalen van loon enkel aan verzoeker zelf is te wijten, weerlegt

verzoeker als zijnde een eenzijdige verklaring van de verwerende partij waarmee op grond van artikel 1316 van het Burgerlijk Wetboek geen rekening kan worden gehouden. Tot slot betwist verzoeker als zouden de twee veroordelingen ernstige feiten zijn die niet met zijn ambt in overeenstemming te brengen zijn. Het gaat volgens hem immers om subjectieve beoordelingen, gesteund op onterechte gegevens en met manifeste schending van de rechten van verdediging. Bovendien maken de tuchtinstanties een blinde toepassing van de wetgeving zonder op verzoekers essentiële argumenten te antwoorden.

In de laatste memorie voert verzoeker aan dat de stelling in het auditorsverslag dat indien de bestreden beslissing zonder voorwerp is ook het beroep zonder voorwerp is, niet klopt. De bestreden beslissing bestaat immers in de rechtsorde en verdwijnt pas indien de Raad van State vaststelt dat ze zonder voorwerp is. Net daarom vraagt verzoeker de vernietiging van de beslissing. Uiteraard heeft verzoeker ook belang bij het verdwijnen van de bestreden beslissing uit de rechtsorde. Indien de dienstbetrekking is verbroken door het niet betalen van zijn wedde, ligt de fout immers niet bij verzoeker maar bij de verwerende partij die tekort is geschoten in haar verplichtingen. Bovendien zijn volgens verzoeker de arbeidsgerechten enkel bevoegd om te beslissen omtrent het loon, niet omtrent het verbreken van de dienstbetrekking van een statutair ambtenaar. Dat is volgens hem ook de reden waarom de arbeidsrechtbank te Brussel de zaak over het verschuldigd zijn van loon door de verwerende partij voor de periode vanaf 3 mei 2010 naar de rol heeft verzonden in afwachting van de tussen te komen beslissing van de Raad van State in deze. Verzoeker herhaalt dat de volgehouden en opeenvolgende niet-betaling van wedde een ernstige schending inhoudt van de verplichtingen van zijn werkgever die leidde tot het beëindigen van zijn dienstbetrekking. Tot slot wijst verzoeker op het vonnis van de arbeidsrechtbank te Brussel van 18 januari 2013 waarbij hem loon wordt toegekend tot en met 3 mei 2010, hetgeen volgens hem betekent dat de dienstbetrekking pas kan beschouwd worden als zijnde verbroken vanaf 4 mei 2010.

Beoordeling

26. Met het middel beoogt verzoeker aan te tonen dat de bestreden beslissing “zonder voorwerp” is omdat zijn “dienstbetrekking” reeds eerder eenzijdig was verbroken “door het niet nakomen van [de] betaalverplichting” vanwege de FOD Defensie. Hij steunt zich ter zake op de bepalingen van de wet van 12 april 1965.

Los van de vraag of verzoeker wel belang heeft bij de vaststelling dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, hij reeds geen personeelslid was van de krijgsmachten, moet worden vastgesteld dat het middel zoals het is geredigeerd, de Raad van State uitnodigt tot een onderzoek van de draagwijdte en de formele wettigheid van het “niet-nakomen van [de] betaalverplichting” en de gevolgen daarvan voor het (voort-)bestaan van een dienstverband. De beoordeling hiervan behoort op grond van artikel 144 van de Grondwet tot de uitsluitende rechtsmacht van de burgerlijke rechter, zodat de Raad van State ter zake niet bevoegd is om hiervan kennis te nemen. Het komt de Raad van State derhalve dan ook niet toe om na te gaan of verzoekers dienstverband al dan niet reeds was beëindigd omwille van de door verzoeker aangehaalde tekortkomingen in hoofde van de verwerende partij.

27. In zoverre verzoeker voor het eerst in de memorie van wederantwoord kritiek uit op de strafrechtelijke veroordelingen in zijn hoofd en aanvoert dat de tuchtinstanties een blinde toepassing maken van de wetgeving zonder op zijn essentiële argumenten te antwoorden, toont hij niet aan dat hij deze argumenten niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan zijn middel. Het kan derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

28. Het vierde middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot
nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
negenentwintig april tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer,
samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques